

ברכה - שמח"ת חי"ט

"שהחיינו" דשמח"ת הוא על לימוד התורה באופן חדש מפני שהתורה היא א"ס, וע"י התשובה דלוחות שניות נעשים בני"י מציאות חדשה. וגם בבעלי עובדין טבין נעשה חידוש בקיום ציווי התורה.

כ"ק מו"ח אדמו"ר ביאר שברכת "שהחיינו" דשמח"ת הוא גם על (עיקר ענין היום שהוא) התורה. ולכאורה צריך להבין הרי השמחה היא לגמרה של תורה, ואמירת שהחיינו בכלל היא על דבר חדש. והביאור: היות ש"מתכיפין התחלה להשלמה", ממילא יוצא שה"שהחיינו" היא על ההתחלה.

ואף שלכאורה החיוב דלימוד התורה ישנו תמיד וא"כ איך אומרים שהחיינו בשמח"ת הרי ענין התורה ישנה תמיד. והביאור: התורה היא אין סוף ולכן בכל פעם שמתחילים ללמוד מחדש ובאופן ד"לאפשא לה" ה"ז דבר חדש לגמרי.

וזהו הקשר להביאור בטעם קביעות שמח"ת לאחר יוה"כ - שאז הי' נתינת לוחות שניות. דהנה בני"י היו אז בבחי' בעלי תשובה - מציאות חדשה - וממילא הלימוד הוא באופן חדש לגמרי.

אך צריך להבין, דעל פי הנ"ל ענין שמח"ת הוא הלימוד וההבנה – וא"כ שייך דוקא לאלו השייכים ללימוד - ובפועל רואים שהשמחה היא ע"י ריקודים, ובהשתתפות כל ישראל.

והביאור: בהקדים הביאור בברכת "שהחיינו": התורה פועלת שאף שבחיי האדם ישנם הרבה דברים מצערים וכו', והרבה מזמן האדם הולך על ענינים גשמיים, הנה מפני שכוונתו בכל עניניו הוא שיוכל ללמוד ולקיים את התורה לכן פועלת התורה שכל עניניו יהיו חיים, שיהיו חדורים בחיות התורה – "שהחיינו". ולאח"ז מוסיפים "וקיימנו" - שהחיות דתורה היא בעוה"ז הגשמי לנשמה בגוף. ולאח"ז מוסיפים "והגיענו" - לשון יגיעה שכ"ז הוא באופן דיגיעה, וממילא מתענג האדם מזה וא"ז באופן דנהמא דכיסופא.

ועפ"ז יובן שהתורה פועלת "שהחיינו" בכל סוגי בני אדם: בתלמידי חכמים ע"י לימוד התורה באופן חדש כנ"ל. ובבעלי עובדין טבין נותנת התורה חיות חדשה - "שהחיינו" - בקיום ציווי התורה.

ועפ"ז יובן הקשר לפרשת ברכה שבה מבואר שהתורה היא "אש דת למו". וע"פ המדרש שכמו שהאש עושה רושם בגוף המשתמש בה כך התורה פועלת ועושה רושם בחיי האדם הלומדה. ופעולה הזו היא בכל ישראל גם באלו שאינם שייכים להבנה והשגה. ד"תורה צוה לנו משה מורשה" - לשון ירושה - שבענין הירושה הנה אפי' קטן יורש את הכל.